

Uğurlama

– RamazanBoran · 11 Mayıs 2024

...

içi yoklukla dolu bir kırık kâsede
meçhul bir andı şimdi
senin sevmenin hazinesi

....

eski lezzetinden eser yoktu rüzgârın
kokunu susadım
kabuğundan intihar eden bir yaranın
hançer hıçkırığıydı bu bendeki
şakaklarını kır çiçekleriyle donatmış
bir hoşça kal ezgisi
bir ıslık güftesiydim yitip giden

azaldık zamanla
tropikal düşlerde bizi soluyan cengaverdi yalnızlık
dalgalara sarıldık
sığınacak limanlar aradık kendimize
küyemizi damıtarak yazdık tabelasız yapraklara

soluyordu içimizdeki yüzyıllık aşk

yağmur ormanlarına kurşun sıktılar sesimizin
yankısız seviştik biz dağdan dağa
kar yağıyordu sevdanın yaşanmamış masallarına
kar, kara kalemiyle kazıyordu eşkalimizi taşlara
upuzun ve sırlıslık bir sükunete uzandık
karanfiller yolladık biz uzaktan uzağa

yüz sürdüm
bir ülke düşürdüm
türküler yürüttüm ardından
İzini sürdüğüm bir çift ayak aşkına
üşüdüm durdum

acıkmak tarih oluyordu
tadı kaçmış mevsimler geçiyordu üstümüzden
biçim veriyorduk bir göçmen gibi yollara
kanatlanıp uçuyordu bestemiz

gelip geçiyorduk işte
bir şiirden geriye kalanla
talan olanın köprüsünden

_boran